

HuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFi

Hungária Fiatalok oldala

(Rovatvezető: Zólyomi Kati)

Az a tény, hogy ismét, és teljes lendülettel, beindult Buenos Aires-ben a hagyományos MAGYAR HÍRLAP, egymagában nagy hír! Azonban a mai viszontagságokat és közösségünk körülményeit tekintetbe véve, a lapban nem hiányozhat egy ugyancsak minden havi IFJÚSÁGI ROVAT.

A jövő: megmaradást jelent. A tervek friss lelkesedést ébresztenek. Ha szükségleteinkre gondolunk, kétségtelenül a fiatalság mozgató erejére, hullámzó hangulatváltozására is kell építenünk.

Ez korántsem minden esetben hátrány! De az a valóság, hogy ha nem vigyázunk erre a bohó kincsre, oda a közösség minden túlélési reménye!

Ez az esztendő, a kétezres évek első évtizede felénél, már így jelentkezett bennem, csak ilyen üzenettel „rokonkodok”: **NINCS VISSZAÚT, mert a jövő elkezdődött.**

A mi jövőnk, a magyaroké, ilyen istenáldotta élményekből táplálkozik: a lelkiismeretes (magyar a magyarral) ismerkedésekből, a földrajzi határok áthidalásából, az anyagi akadályok megoldásából, az értékes tervek egymás utáni megvalósításából, a közös célkitűzések betartásából, a kapcsolatok öntudatos táplálásából.

Ilyen „kis” munka következik számunkra mostantól; mert már „minden” elkezdődött, bebizonyosodott, és már szükségessé vált. Vagy teszünk-élünk, vagy egyszerűen — kihalunk.

Választani lehet. Talán még tévedni is, de mindenesetre: gondolkozni, és következetesen „haladni” kell.

Irány: a **“MAGYAR JÖVŐ”**, itt, és mindenhol máshol a világon.

Ez a szerény rovat, reméljük kitartással, az argentinai magyar fiatalság életét s munkáját akarja megmutatni, s míg ezt teszi, az idő elteltével talán megoldásokat is felfedezhet.

A már köztudatban lévő kárpát-medencei utat követően (lásd alább), más színű, de gyakorlatilag szenzációs, rendkívüli események előtt állunk. Íme csak egy rövid felsorolás: Dél-amerikai Jubi tábor, vadonatúj szindarab, Dél-amerikai magyar néptáncfaló

Buenos Aires-ben... és mindez csak a következő másfél év alatt...

Szeretettel köszöntök mindenkit az első rovatunk megjelenése alkalmából!

Zólyomi Kati

“KÁRPÁT-MEDENCÉNK A MAGASBÓL, 2005-BEN”

Buenos Aires-i magyarok útja az Óhazába 2005. január 31 – március 4

(1. rész)

Egy 37 személyből álló megmozdulásról lesz itt szó, amely teljesen előzménymentes. Február, a rideg, dúsán hólepte hónap, hirtelen, szószerint argentin meleggel töltődött meg. Lényegében, a KAPOCS-programban résztvevő 10-es csoport élményeiről, de, rövidebben, a REGÖS együttesről, a ZIK ösztöndíjasokról is szándékszom írni. *(emlékeztetjük az Olvasót, hogy a KAPOCS-ban részt vettek: Beisné Mocsáry Anni, Benkő Teri, Benedekné Micsinay Mária, Fóthy Zsuzsi, Grabner István, Haller Ines, Haynalné Kesserű Zsuzsó, Leidemann Sylvia, Szilvássyné Makkos Erzsébet és Zólyomi Kati).*

Nem az események akkurátus, egymás utáni felsorolását indítom el... hanem helyzeteket mondok el, amilyen részletesen csak tudom, hogy még véletlenül se felejtődjenek el.

Nem *krónikásként* fogalmaztam-értelmeztem, az események nem könnyen követhető ritmusa mellett, egy egész hosszú hónap érzéseit, hanem figyeltem az arc-kifejezéseket, számolgattam a gyakran

FOTO ZÓKA

kifakadó könnyeket, és közben igyekeztem ésszel is követni a tapasztalt felméréseket. Valóban **“emléktáplálót”** írni ültem le, késő esténként, ill. a hajnal csendjében, a számítóm elé.

Mert ez és ilyen kell ma és mostantól kezdve folyamatosan, hogy a szüleink földje, a külföldön és a távolabb élő diaszpóra találkozzanak, ismerkedjenek, eszmét cseréljenek és együtt, türelemmel, egy új magyar valóságot építhessenek.

A Budai várban a Szentháromság téren, a Mátyás templom mellett, szemben a Hilton hotellel emelkedő

KULTURINNOV szállodában, a szobám ablakából az éjszakák csillagos égboltját néztem, de legtöbbször a hófehér pelyhek hullását, és próbálkoztam a **“mesenaplót”** úgy megírni, hogy, még ha talán a precíz adatok itt-ott hiányoznának is, de a csoportunk szíve ne maradjon ki belőle!

Azt akartam elmesélni, ami megrendítette a lelkünket, és ilyen meggyőződéssel világítottam meg az utunkon történeteket... Mert ez és ilyen kell ma és

mostantól kezdve folyamatosan, hogy a szüleink földje, a külföldön és a távolabb élő diaszpóra találkozzanak, ismerkedjenek, eszmét cseréljenek és együtt, türelemmel, egy új magyar valóságot építhessenek. Hogy a jövő való legyen, érett, korszerű, de leginkább **“magyar”**. Hogy a remény fénye létezzon, s a mosoly visszakerüljön valamikor, minden magyar ajkára!

Az a csodás másodperc, amikor a gépünk kerekei megérintették a Ferihegyi reptér pályáját! Akkor - és ez a pillanat sok-sok évig élni fog bennem - széjjelnéztem... ott láttam magam körül a sok ismerős barátot, a kolóniánk **“válogatottját”** majdnem **“en plein”**... tapinthatónak tűnt a hangulat a repülőgépben (legalábbis a mi csoportunk osztályán). Hol ricsaj és örömhangok, hol leírhatatlan csend lepte meg (akkorra már könnybe lábadt szememmel néztem magam elé én is) a körülöttünk ülő s csodálkozó **“normál”** utasokat...

Budapesten reális, komoly téli hideg fogadott minket. És kedves, ismerős arcok. Már Ferihegyen vártak ránk a szeretett emberek (Szőnyi Feri és Siske, Asbóth **“Bundi”**, Bárány Atya, Makovinyi Tibi, Honfi Csiki...). Majd, már a szállodában, ismeretlen kedves szemek, egy finom pohár bor, és a minden kezdetnek szinte **“kezelhetetlen”** izgatottsága.

pohár bor, és a minden kezdetnek szinte **“kezelhetetlen”** izgatottsága.

Az első napok (akárhog) rendszerint furcsák szoktak lenni. Ez esetben nem... mert semmi sem volt idegen, mert feltaláltuk magunkat azonnal, mert - (egy kivétellel - már mindnyájan jártunk Magyarországon, többször is, mert lüktetett bennünk **“egy”** vágy, **“egy”** elképzelés, **“egy”** nyelv, és nem utolsó sorban, **“egy”** hovatartozás mély érzése is!

Az első megrázó fogalommal pedig akkor találkoztunk, amikor úgy fogadtak minket a tanfolyam első előadása előtt, mint akik **“OTTHONRÓL HAZAJÖTTEK”**. E mondatocskára elhangzása után, bizony volt min gondolkodni, s ki a maga módjára, elmélyülni. Én csak annyit mondhatok, hogy valami már akkor megrázkódott

bennem, és azóta más lelkülettel fogom fel a szétszórt magyar sorsomat is...

Az első élmények, gondolom, nem véletlenül, hanem kulcsként jelentkeztek előttünk. Egyelőre csak háromról számolnék be, amennyire megengedi különös felfogásom:

Egy néptánc előadásról, egy szindarabról, egy sétáról...

1) Előadás:

A Buenos Aires-i REGÖS Néptáncgyűttes első magyarországi fellépése. Helyszín: a Balassi Bálint Kollégium színházterme. Saját drága tapasztalatomból tudom, milyen átszellemüléssel, izgalommal és végtelen örömmel jár együtt egy ilyen fellépés. Hála a Jóistennek, része lehettem, ebben az esetben nem, mint néptáncos, de mint a bemondó. A nézőtérből (telt ház volt) nemcsak útítársaim mosolyogtak vissza rám, hanem körülöttük ott láttam a **“visszidáló”** argentinok meghatódott arcait is. Ilyenben még soha nem volt részem. Nem is tudom kifejezni

szavakkal pontosan azt, amit éreztem... a táncosaink megjelenése és előadása remek volt. Erről írnak ők maguk, én pedig többek közt ezeket mondhattam el az előttünk ülő, sok-sok magyarnak:

Drága Anyaországunk, Magyarország!

2005-ben, szeretett magyar néptáncgyüttesünk, az Argentínában született REGÖS-csoport, 50. évét éli.

A mi Magyarországunk messze van innen, s a sok ezer kilométer távból hozzuk ide hozzátok magyar szívünk mélyéből a meleg üzenetet, a rokonságot, a közös országunk soha el nem múló hangját: a táncot, a színeket, az örökségünk titkát: Azt, amire mi is annyira vigyázunk, a tüzet, amelynek lángja soha nem szabad kialudjon...

Minden argentin magyar nevében hadd fejezzük ki mérhetetlen boldogságunkat! Hatalmas esemény csúcsán állunk most előttetek!

Ünnep?: vidámság! Vidámság?: öröm! Öröm?: tánc és mozgás! Hisz „aki nem lejt táncot, nem tudja azt, ami van”...

Együttesünk, fejlődése folytán, az összes elképzelhető folyamatot megismerte már...

Zólyomi Kati a Balassi Bálint Intézet színháztermében bemutatja a Regös táncgyüttest FOTO ZÓKA

Regösök fellépése a Balassi Bálint Intézetben FOTO ZÓKA

A magyarországi mesterek oktatását, tánc és zene-együttesek látogatását, a szakos-kutató munkát, eredeti viseletek titkai megfejtését, kapcsolatot tart a világon (eddig főleg Dél-Amerikán belül) működő magas színvonalú amatőrcsoportokkal, hatalmas néptánc rendezvényeket s táncszimpóziumokat szervezett, mint a már szakkörökben világhírű Dél-Amerikai Magyar Néptáncalálkozót, amelynek indítványozója volt 1986-ban.

Az 5 évtized alatt az együttes mindössze kétszer jöhetett át Magyarországra... Az első alkalomkor, 1996-ban, az argentin Tigre tájához hihetetlenül hasonló Bogviszlóban is járt. Az akkor átvett és szakosan megtanult hagyományokból, a Sárköz szívéből is született táncanyag:

A Buenos Aires-i Regös táncgyüttest, szórványságában, élniakarásával s megmaradását biztosító öntudatával, nemcsak a színpadon bemutatott, az eredethez hű táncmozgása tette nevezetessé, hanem a magyar nyelvterületek gyönyörű népviseletei használata, amelyek mind saját tervezésű s készítésű ruhadarabok; másrészt, már több mint 25 éve, csak saját koreográfiáival, műsorszámaival lép fel.

Több mint valószínű, hogy egyelőre csak mi érezzük ittlétünk szavakkal elmagyarázhatatlan fontosságát... Csak mi értjük, hogy számunkra ez az élmény mennyire egyedülálló! Csak szívvel felfogható! De mosolyunkat minden bizonnal értitek. Értitek táncunkat, és magyar szívdobogásunk a tietek is! Ugyanaz a nyelv fakad belőletek, mint belőlünk.

Értitek mostantól azt, hogy 14.000 kilométer egy űr... de sem egy ég, sem egy irgalmatlan tenger nem választhat már széjjel minket!

Ha csak ezt felfogjuk, a mai magyar egység egyik titka mostantól kezdve már nem titok, hanem isteni ajándék, és modern valóság!

Amikor jöttünk, hoztuk magunkkal a Dél Keresztjének csillagfényét, hogy az idők végéig, melegen, játszóan, világítson a Göncölszekér mellől minden magyarra! Különös, bátor, méltó, újra s újra feltámadó sorsunkat éljük, mi, magyarok. Mindenfelé vagyunk, szétszórva... de a Jó Istenünk szent akaratából, mindig egymásra találunk! Legyen ez a pillanatnyi búcsúnk, legalább is addig, míg ismét találkozunk!

Jövőre, mire Csoportunk betöltötte az 50. életévét, már harmadszor kerül rá a sor: Buenos Airesben lesz megtartva a nyolcadik találkozó! Talán közületek valamennyien átmerészelnek jönni akkor hozzánk, hogy ismét együtt „ünnepeljünk”!... Erről - és ezt tudjuk - majd gondoskodik a szeretett Istenünk!

2) Színdarab:

“Ember az országút szélén” (Wass Albert könyve alapján átdolgozta-rendezte: Csabai János). Helyszín: Kulturinnov szálloda díszterme, “A hagyaték őrzői” Művészeti Alapítvány szervezésében.

Nézők: a KAPOCS szervezőin, előadóin, a Regösökön, és tizünkön kívül számos közönség zsúfolásig töltötte meg a termet... Objektív észrevételeim mellett (remek díszlet, még remekebb zenei kíséret, szenzációs színészek, s különösen jó, eredeti átdolgozása Wass szövegének, váltakozva a mai magyar gondokkal) – tűnődöm:

Néha, mint most, én is olyan vagyok, mint az út szélén álló, töprengő, gondolkozó ember... de még nem szakítottam le az utolsó sárga virágot, még nem döntöttem, még elmélázhatok azon, mit tegyek, még van időm, és

ami a legbátorítóbb, van kiút és remény. Csupán nyomja hátamat a megpakolt batyum, szédíti elméletemet a szombat déli harangszó.

És míg morzsolgatom nehezen a gondolatokat, csak egyetlen egy tényben vagyok biztos: hogy magyarnak születtem. Habár tudom, hogy a sors azért valamennyiben meg lett írva számomra is, az eddig átéltek döntenek felettem, mintha magától mozogná-firkálna a tinta, amellyel életem minden pillanata előre eldöntődik.

Egyetlen egy tényben
vagyok biztos: hogy
magyarnak születtem

Lehet, hogy arra lettem szánva, hogy örökségem csomagját mostantól így kell cipeljem: ezerszer is, egymás után, otthonról hazajönnöm, s itthonról hazamennem kell. S ahogy hozom-viszem, s visszahozom a felszedett táplálékot, szép lassan fel-feltöltöm a magyar felebarátaim száműzetett sorstarisznyáját.

Most azonban, hogy pontosan hogy történhetett ez velem, hogy egyik pillanatról a másikra, a sok, néha ignorált, néha félreértett jelek könyvét hirtelen megértettem s felfogtam, azt előreláthatóan sosem fogom megtudni.

Mert csak azt ismerjük mindnyájan, hogy **Isten keze hordozza életünket, s mikor valahányszor azt érezzük eleresztett minket, nem így van: akkor éppen ölbevesz, és úgy visz minket tovább...**

***

... Magyarország újabb, szellemi feldarabolása... Szomorúan részben, de a megértés mosolyával, hallom az otthoni (anyaországi) kortársaim, kollegáim kétségbeesettségét. Azt mondják: “veszve a magyar”, “beteg a magyar nép”, a “besúgók még mindig köztünk vannak”, “nincs már hazafiság”... s míg ők boncolgatják a reménykereső mámorban a megoldást, az “ellenállást”, magamban próbálgatom megnyugtatón fáradt lelküket.

Mi, magyarok, erre lettünk teremtve:
hogy életünk végéig megbecsüljük
vérünket, múltunkat,
szerencsétlenségünket,
feltámadásunkat, botladozásunkat,
tanácstalanságunkat,
de azt a belénk gyökerezett öntudatot,
túlélési kapacitást is, amely ilyen
egyedülálló néphez rokonít

Hogy, s mennyi idő kellene ahhoz, hogy megértsék: nincsenek egyedül! Hogy a ma már szinte csak “nyelvi senkiföldjén” túl, ott vagyunk mi, a “másik” magyarok, azok, akikben sosem rejtőzött félelem, akikben a haza nap mint nap él, ordít és lobog, akik a könyörtelen távolság dacára itt vagyunk velük milliószor is gondolatban. Hogyan hissem el velük, hogy a magyar gondolatnak önálló s végtelen energiája van. Hogy bizonyára létezik a “miértje”

mindennek, hogy nem véletlen, hogy én, aki annyira szeretem őket, mert egy ágból sarjadtunk, mégis olyan messze szegődtem?

Nincs az a könyv, nincs az a bölcs remekmű, amely ezt elmagyarázná. De mi, magyarok, erre lettünk teremtve: hogy életünk végéig megbecsüljük vérünket, múltunkat, szerencsétlenségünket, feltámadásunkat, botladozásunkat, tanácstalanságunkat, de azt a belénk gyökerezett öntudatot, túlélési kapacitást is, amely ilyen egyedülálló néphez rokonít. A most annyira emlegetett “lelki felosztódás” ne vigye a magyart a keserűség bénító kertjébe, hanem legyen lecke, katedra, türelem-oázis!

Olyanokra is gondolok ilyenkor, míg ezeket írom (és megengedem magamnak ezt a naivitást), hogy talán nemsokára én is, százan is belőlünk, sok ezren is belőlünk, magyar állampolgárként már, annak ellenére, hogy életünk a földgömb legszélszörtebb vidékein telik el, hatalmas “igeneket” szavazhatunk, vagy máskor könyörtelen “nemeket”, és ily módon talán dokumentummá változik az irántatok, óhazai magyarok iránt érzett vágyódó szeretetünk...

... a darab végére érve, s utána, ilyen gondolatok születtek bennem – de ebben nem voltam egyedül, ahogy az emberek szemébe tekintve észrevehettem!

3) Séta a vár utcáin

Korán reggel, tizen, ahány ember annyi korosztály, annyi jókedv, még több argentin meleg léggör, a nyirkos, csúszkáló jeges ókori kőjárdákon...

Két óra történelem, ugyanannyi kilátás, magyarázat, hozzászólás, fényképezés, vidámság és valóság: itthon, a történelmi budai vár szívében! A Buenos-i magyarok most rádöbbennek arra (és ez csak a kezdet volt), hogy nem “szórványodva”, hanem csoportban áttekintik azt, amit ismernek, tanítanak és a távolságból mégis annyira magukénak éreztek mindenkortól. Rádöbbenünk: Istenünk, ez tényleg igaz? Nem csak egy gyönyörű álom, amely után felébredünk? Nem! Hazajöttünk, együtt...

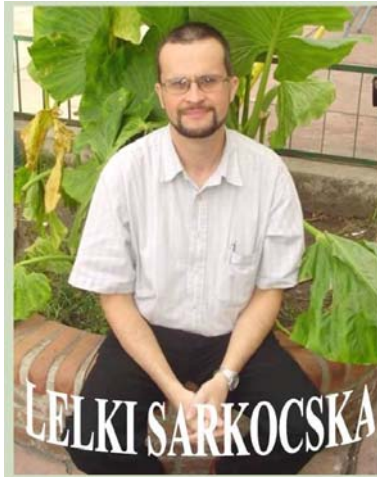
FOTO ZÓKA

(folytatása következik).

LELKI SARKOCSKA

A levegő létét olyan sokszor természetesnek vesszük, nem is figyelünk rá, de használjuk, támaszkodunk rá. Hiányozni akkor kezd, amikor nincs: például egy füstös utcán haladva, vagy netán a víz alatt, palack nélkül.

De nem csak a levegővel vagyunk így. Olyan dolgokat is magától értetődőnek vélünk, mint a fiatalság, az egészség, az élet, a szépség – ha van, és csak akkor döbbenünk rá fontosságukra, amikor már nincsenek. Ezek nem maguktól léteznek, hanem

Valakitől származnak. De ilyen a barátság, a szerelem, a hűség is. De jó lenne, ha mindig meg tudnánk becsülni már akkor, amikor van. Ha nem csak akkor siránkoznánk, amikor már elveszítettük. Érdemes egy kicsit körülnézned, hogy mi az, amit már észre sem veszel, annyira természetesen van, és megbecsülnöd, sőt megköszönnöd annak, Akitől származik. Biztos vagyok benne, hogy képes vagy rá.

Szeretettel: Kristóf

(A következőkben közlünk kivonatolva egy cikket Daczó Dénes tollából, amely a **romániai Magyar Szóban** jelent meg (www.hhrf.org/rmsz).

Argentínai magyarok Csíkban

Tizennégyezer kilométerről érkeztek vendégek az elmúlt napokban, magyarországi látogatás után, Erdélybe. A Regös Néptáncgyűttes tagjai az erdélyi magyar kultúrával, hagyományokkal ismerkednek, miután távoli otthonukban sikerült megőrizniük nyelvüket, kultúrájukat. Az argentínai magyar közösségről, az utazás élményeiről Bonapartianné Graul Beatrix-szel és fiával, Bonapartian Eduárddal, a Regös Néptáncgyűttes vezetőjével beszélgettünk. Az argentínai magyarok éppen a Hargita Nemzeti Székely Népi Együttes vendégei voltak. Együtt próbált, táncolt a két csapat.

Beatrix: – Vegyes házasságban élek, de könnyű, egyszerű volt megtartani a nyelvet, mert a férjem nagyon vad örmény vezető volt, én meg nagyon vad magyar vezető, minden lében kanál. Valahogy nagyon egyszerűen megegyeztünk, hogy ha lesz gyerek, akkor te örményül én meg magyarul szólok hozzájuk. Lettek gyerekek. Hét örmény iskola van, viszont magyar iskola hivatalos, állami nincs. Ilyen részről egyszerű volt, hogy járnak az örmény iskolába. Megtanultak örményül, spanyolul, angolul és egy kicsit olaszul, viszont hétféle magyarok vagyunk.

Hargiták és Regösök együtt

FOTO ANDRÁS MIHÁLY

Hét közben örmények, hét végén magyarok

A cserkészterén a gyerekek kellett válasszanak: jártok hét végén magyar iskolába, hét közben meg örmény iskolába, a cserkészteret, melyiket akarjátok? És akkor ők azt választották: ha már egész héten örményeskedünk, akkor hét végén magyarkodjunk, s így járnak most hét végén magyar aktivitásra. **Beadtuk óvodába, egy szót nem tudtak spanyolul, és akkor jött a tanárnő, hogy tanítsuk meg őket spanyolul.** Mondtuk, hogy nem, mert spanyolul úgyis megtanulnak két-három hét alatt, így is volt. És így sikerült, hogy otthon mind a három nyelv folyik állandóan, mert automatikusan csak magyarul beszélnek hozzám, örményül a papához. Amikor nagyon nehéz témákat kell megbeszélni, akkor spanyolul tesszük, hogy mindenki egyetértsen, de különben mind a két hazai nyelv anyanyelv.

Sokszor tárgyaljuk otthon, Buenos Airesben, hogy mennyire azonos módon van a határon túli magyaroknak az élete, hogy idáig magyar vagy, aztán meg nem vagy magyar. A december 5-e nagyon lesújtó volt a mi részünkre, hogy miként lehet az, hogy egy nemzet a saját embereit nem fogadja be úgy, hogy a dupla állampolgárságot felvehessék. Mindenesetre sokszor **vannak olyan viták is, hogy ki a jobb magyar, aki itt van, aki ott kint, délen, Észak- Amerikában vagy Ausztráliában, vagy az, aki otthon maradt Magyarországon.** Azt hiszem, erre válasz nincs. Mindenki a saját módján teszi, amit kell, amit a szívében érez, hogy tennie kell. Azt hiszem, a kapcsolatok közös erőt adnak mindannyiunknak, hogy érezzük, nem vagyunk

egyedül ott „lent”, Argentínában, és látjuk azt is, hogy itt is ugyanolyan gondoktól szenved az erdélyi nép, mint mi otthon. Megtartani, megpróbálni erőt adni, állandóan mutatni azt, hogy vagyunk, élünk és hiába akarnak felszippantani!

Bonapartian Eduárd: A második világháború után nagyon sok magyar menekült Dél-Amerikába, többek között Argentínába, Buenos Airesbe, és megalakult ez a magyar közösség. A nagyszüleim is ekkor menekültek ki. Nagyon sokan menekültek Magyarországról, több tízezen. Itt már voltak az első Világháború és Trianon után kimenekültekből magyarok, és most megalakult egy újabb magyar közösség. Megalakult magyar iskola szombatonként, a magyar cserkészet, a magyar néptáncgyűttes. Ez az ötvenes évek körül volt, és azóta szüntelenül működik ez a magyar mozgalom. A fiatal mozgalmon belül van ez a magyar iskola, a magyar cserkészet és a Regös Néptáncgyűttes, ami 1959-ben alakult. Jelenleg 18 táncos van a nagycsoportban, és van még két gyermekcsoportunk, összesen 40 fiatal, gyerek táncol most Buenos Airesben. A fő célunk az, habár harmadgenerációsok vagyunk, szüleink is ott születtek, mi magyarnak tartjuk magunkat. **Argentínok vagyunk, ott születtünk, de tudjuk, bennünk megvan a magyar vér.** Ezt próbáljuk ápolni, továbbadni a gyermekeknek, és próbáljuk megtartani minél több időre.

Ezt az utazást pályázatnak köszönhetik

Bonapartianné Graul Beatrix: Ezt az utazást a Regös csoport úgy nyerte meg, hogy egy pályázatra bejelentkezett a magyarországi Oktatási Minisztérium Határon Túli Magyarok Főosztályánál. A pályázat útján útiköltséget és az egészségügyi biztosítást fedezte a pályázató, a többit saját zsebükből álljuk. A csapat február 1-jén érkezett Budapestre, a nagyobb álmuk az volt, hogy Erdélybe is átjöjjenek. Ez február 11-én sikerült is. **Az erdélyi látogatás annyiban fontos, hogy tudatos, hogy Erdélyben tudjuk megkapni vagy megismerni egyáltalán a valódi, eredeti magyar kultúrát, népi hagyományokat.** Ez volt az álmunk. Sikerült elmenni falukba és megállítani a néniket, bácsikat az utcán, akik egyből azt mondák, hogy gyertek holnap reggel át hozzánk, és majd én énekelek nektek. Ez meg is történt, beállítottunk és énekelt a bácsi nekünk, több mint másfél órán keresztül. Ezt magnóra vettük, vagy felírtuk. Ezek a kapcsolatok egy életre szóló élményt jelentenek, mert az ember bárkivel tud beszélgetni, és az kinyitja a háza ajtaját, tessék, gyertek, fogadunk benneteket. Nem beszélve a pálinkázásról... A Hargita Együttessel tényleg olyan váratlanul szép kapcsolat alakult ki, több együttesnél voltak a gyerekek. Megvolt a kapcsolat, kaptunk anyagot, zenét, stb., de ez, hogy együtt gyakorolhatnak egy profi együttesel, ez azt hiszem, hogy szintén egy életre szóló élmény a részükre, mert nem is gondolták, hogy ennyire mélyen fogadják őket.

Argentínában a Hungária Egyesületet mondjuk a központunknak. Ott van egy könyvtár, amit több mint 25 éve Haynalné Kesserű Zsuzsanna vezet, több mind ötezer kötete van, magyarságról, helyekről. A világ minden részével ő tartja a kapcsolatot, úgyhogy az újságokat kapjuk, és küldjük mi is a mienket. Nekünk van egy havi elektronikus lapunk, ami két nyelven, magyarul és spanyolul jelenik meg. Márciusban megindul ismét egy év kimaradás után a papíron kiadott Argentínai Magyar Hírlap. Mélyebb kapcsolatok a határon túliakkal általában rokonság által vannak. Mármint olyanok, hogy sokszor kapunk olyan híreket az interneten, az újságunkon, hogy kerestetések folynak. Tegnap kaptam például egy családnak a kerestetését, állítólag ott vannak Argentínában. Minden lehetőséget megteszünk, hogy amennyire csak lehet, felkutassuk, mint egy polip, az embereket összetartsuk.

Erdélyben az örmény kultúrával is sikerült találkozni

Amit csak lehetett, fölkerestük, lefilmeztük, beszélgettünk, bementünk a templomba. **Ez nagy élmény lesz a Buenos Aires-i örmények részére. Mindent, ami örmény származású, be fogjuk adni az örmény centrumba is.** Nagyon megható és egy még nehezebben föl fogható dolog, hogy az ember Argentínában született magyar, de hát örmény a papa és eljönni Erdélybe, magyar táncot tanulni és örmény családdal találkozni. **Találkoztunk egy bácsival, aki alighanem el is sírta magát, hogy egy harmadgenerációs, Argentínában született nem egészen örménnyel tudott örményül beszélni.** Zakariás Péter bácsiról van szó. Nagyon megható volt. Kár, hogy nagyon rövid idő volt, mert mutatott könyveket is meg mi minden van ott nála, és sok mesélnivalója van, de hát reméljük, még lesz alkalom, hogy valamelyik gyerek átjöjjön.

Zakariás Péter bácsi
FOTO ANDRÁS M.

Bonapartian Edi, a Buenos Aires-i magyar néptáncos, örményül társalog az erdélyi örmény Zakariás Péter bácsival
FOTO ANDRÁS MIHÁLY

Ott, Dél-Amerikában sem könnyű fenntartani a kapcsolatot. Központilag, akik Buenos Airesben vagyunk, találkozunk, összetartozunk. Rengetegen vannak, akik külvárosokban vagy más vármegyékben élnek, de manapság az interneten meg az újságon keresztül sokkal könnyebb a kapcsolatot tartani a többi déli országban élővel.

(Folytatás a következő számunkban)

COLLIA ALEX : Beszélgetés egy öntudatos, de szerencsére “álmodozó” fiatal magyar cserkésztszettel

Minden év kezdete izgalommal jár. Mikor a változatos jellegű foglalkozások megindulnak, a szombat délutánok különösen sajátos, illatos hangulattal töltik meg a Hungária területén található sarkokat. Hátul, a II. Rákóczi Ferenc cserkészház nagy alsó termében, szokatlan nyüzsgésben volt részem, április 2-án:

Theész János egyik unokája hívta meg Buenos Aires néhány cserkésztszjtjét egy “tiszi konferencia” jellegű találkozóra! Aki véletlenül nem ismeri Alexet közlelől, nem is tudja milyen kedves, okos, tősgyökeres magyar meggyőződéssel teli, hűséges barától marad el... Nekem megvan ez a szerencsém, jól ismerem, nemcsak az embert, hanem kitartó munkaerejét, képességét, és nem utolsó sorban... álmait.

Interjúnk témaköre a közösségépítő magyar fiatalok cserkészjövője. Elbeszélgettünk néhány izgalmas tervről, a veszélyesen fel-felmerülő gondok esetleges megoldásáról, de leginkább a szeretett magyar cserkészet közeljövőbeli elképzeléseiről...

ZK: *A világ hány, melyik részéről volt szerencséd cserkészvezetőket megismerni, munkájukat megosztani és beszélgetni velük?*

CA: Természetesen, elsősorban a brazil magyar cserkészekkel találkoztam először, nyári táborokban, kiképző táborokban vagy jubi táborokban, majd a chilei Jamboreen (1999) összejöhettem magyarországi cserkészekkel, s később, amikor Fillmoreba eljutottam, akkor pedig ausztrál, kanadai, észak-amerikai, osztrák cserkészekkel, vagyis cserkészvezetőkkel az öt világrészről!

ZK: *Miért említetted Fillmore-t? Milyen az a hely, amely ilyen világtalálkozókra alkalmas?*

CA: A hatalmas Sík Sándor cserkészpark... ott rendeződnek központilag a kiképzőtáborok, szóval oda kerülnek mindenhol a tisztjelöltek, akik sok esetben ezután csapatparancsnokok lesznek. Ott szervezik a Jubileumi táborokat is.

ZK: *Ha elemeznéd a különböző országokból származó cserkészvezetőket, milyenek ők, s miben hasonlítanak hozzád?*

CA: Soktípusú vezetőket ismertem meg... Összefoglalva, azt mondhatnám, hogy két fajta van: **az egyik a “példa” vezető, az építő vezető, és a másik pedig az a vezető, aki utóbbit kisegíti, aki az építő típus mellett s mögött dolgozik.** Úgy érzem, hogy azok, akik építenek, s úgy fogják föl a cserkészetet mint szolgálat - és ezt, mint életmódot - azok az igazi vezetők. A segítő vezetők is nagyon fontosak, de én azokkal értek egyet, s azokhoz érzem közelebb magamat, akik cserkésztörvények jelentőségét egy életre szóló fogadalomnak tekintik

ZK: *a jamboreet említetted az előbb... Ez a Külföldi Magyar Cserkészet keretében ugyanazt jelenti, mint “jubileumi” tábor?*

CA: Nem. Egy jamboree az egész világ cserkészeinek találkozója, több mint száz ország és minden korosztály részvételével, nem csak magyar cserkészekkel. Másrészt a jubileumi tábor a magyar cserkészek megmozdulása, központi (Fillmore) vagy kerületi szervezés. Már sok éve rendeződik, ötévente.

ZK: *Hogy van ez a kerületi felosztás?*

CA: A Külföldi Magyar Cserkészsövetség kerületekre van felosztva, és az Egyesült Államokban van a központ.

ZK: *Manapság mik a legnagyobb különbségek az észak-amerikai és a dél-amerikai magyar cserkészet között?*

CA: Maga a cserkészetben belül szerintem nincsenek, de a külsőségek teljesen mások, mert mások a körülmények, más a társadalom, és ezek a tényezők befolyásolják a felfogásokat. A mindennapi élet tér el nagyon egyik és másik ország között. A közösség, amiben élnek a cserkészek, sokszor irányítja a viselkedést is, hogy ne beszéljek a törvényeink lelkiismeretes betartásáról...

ZK: *Következik a jubileumi tábor, itt Argentínában, 2006 nyarán. Mi az elképzelésed, lesznek-e külföldi vendégeink, mik az elvárások?*

CA: Úgy képzeltük el a Dél-amerikai Jubi tábor, hogy nyíltan meghívunk-várunk az egész világról minden érdeklődő magyar cserkészt! Szóval egy olyan táborra gondolunk, amely egy nagy magyar cserkésztalálkozó, s úgy építettük fel az eszméjét, hogy a célja a jellemnevelés legyen. Vagyis, hogy ez ne csak a kiképző vagy a csapattáborokban legyen irány, hanem a sokszor “buli” tábornak elnevezett jubítáborban is! Főleg azok a gyerekek számára, akik most mennek először!

Ugyancsak **azt gondoltuk, hogy ez a tábor az egész cserkészcsalád és a közösség építő és hasznos megmozdulásává váljon**, mint egy “kiindulópont”! Hogy visszaszerezzük az enyhén elfelejtett értékeket, felfrissítsük a fogalmakat. Akik szervezzük, azt szeretnénk, hogy a tábor igazi élmény legyen minden gyereknek, vezetőnek egyaránt.

ZK: *Így, ahogy elmesélted, a jubítábor, a jövőre gondolva, szinte “mézesmadzag” is lehetne azok számára, akiknek “lendületre” van szükségük?*

CA: Igen. Hadd tisztázzam! Tulajdonképpen, mi mindig így képzeljük el a táborokat, de a kivitelezésben rendszerint egy része a céloknek elmarad. Most, lényeges ilyen felfogású tagokat és új vezetőket felkészíteni, mégpedig a valódi cserkészszmék keretében. Ha így sikerül ez a jubítábor, akkor a nyár végére magas lelkesületű, meggyőződéses cserkészek lesznek ismét Argentínában ill. Brazíliában.

ZK: *Az itteni magyar közösség úgy értesült, hogy a 2005-ös Fillmore-i jubítábor egyik altáborának a vezetői gárdája majdnem szintisza olivosi lesz... igaz ez?*

CA: Igen, már felkértem 2004 szeptemberében, hogy én legyek a FIÚ I altábor parancsnoka. Ezt a felelősséget elvállaltam, és megkértem a buenosi cserkészcsapat vezetőit, az észak-amerikai és kanadai cserkészvezetőkkel együtt, hogy kísérjenek ebben a nagy feladatban. A számítások szerint kb. 800 cserkész lesz ott; az én altáborom a 10-12 éves fiúké, akik 5 év múlva, a következő jubiban, már valószínűleg őrsvezetők lesznek. Így nekik is lélekemelő lesz a mostani keret! Minimálisan addig kéne táplálja őket erővel s tudással!

(A cikk folytatódik a következő számunkban)

HUNGÁRIA: ÁPRILIS 9-ÉN MEGKEZDŐDÖTT AZ ÉLET!

Az idei kárpát-medencei utazásunk után újabb elképzelésekkel, felfrissített szaktudással, a magyar öntudat és hovatartozás keresése “szeles” hangulatában, **minden olivosi néptánc tagozat elkezdte működését.**

A foglalkozások, táncpróbák, mind a Hungária és Cserkészház termeiben történnek, kivéve a táncházak, amelyek minden egyes alkalommal más-más privát házak kertjében-livingjében – szó szerint – “zajlanak” le.

A négy táncegyüttes (Regös, Tilinkó, Gyermekegyüttes és Kolomp), szerdán, pénteken és szombaton tartja táncpróbáit. Készülnek már a **következő Dél-amerikai Magyar Néptáncfesztiválra**, amely újra itt lesz Buenos Airesben, szóval hatalmas szervezési munkával!

Az érdeklődőket szeretettel várjuk, minden kérdésre válaszolunk - és emlékezzünk: **“aki nem lejt táncot, nem tudja azt, ami van!”**

(Bonapartian Edi, Zólyomi Kati)

A Zrínyi Ifjúsági Körön belül is friss szelek fújnak!

Sok új diák jött el először, és építünk, reménységgel, előre, tovább! Az iskolánk szempontjából ez nemcsak a száraz nyelvtanítást és kultúránk átadását jelenti, mert 2005-ben, valamilyen rendkívüli “őrangyalka” segítségével, új tanáraink is vannak a mindenkoriak mellett, olyanok, akik örömmel vállalnak drága feladatot. Van ennél jobb hír?

Az, hogy **utána a cserkészcsapatok** is megtartották első összejevetelüket...

Ott is mennyi új arcocská a megszokottak mellett! Megható volt a még magyarul tanuló, nem felavatott kiscserkészek kis patyolat "kék pöttyös" kendőcskáját látni! Meg a többi cserkészt, vidám vezetőikkel, a zászlórúd védően egekbe nyúló alakja alatt!

Ugyanakkor délután, néhány méterrel arrébb, a Hungária nagytermében is "új kis vívók": legalább 10 gyereket lehetett kapásból megszámolni!

Nem is kell több magyarázat ezekhez a szavakhoz! A képekkel együtt már elmondtak mindent!

Csak egy kérésünk van: tartsatok velünk mindnyájan!

Az építő közösségi munka legyen mindnyájatoknak szívügye: igazi magyar szellem, tisztelet és jóság!

A HUNGÁRIA VÍVÓSZAKOSZTÁLYA 2005-ben

(beszélgetés egy kávé mellett, Gröberné, Várszegi Henriettel)

(foto)

Részünkre is különleges év ez! Boldogok vagyunk, sok új gyermek iratkozott be sorainkba. Gavajda Jancsi fián kívül, nem magyar származású gyerekek, hanem inkább a szomszédságból, meg olyanok, akik a különböző versenyeken ismertek meg minket és értékes, nívós munkánkat! Ettől függetlenül, a "magyar vívást" jelképezik büszkén, folytatva a sok-sok évre visszamenő sikorsorozatot.

Ugyancsak örömmel jelentem, hogy az idén új "mestert" kaptunk a Centro Navaltól, Ignacio Solari személyében, aki óriási lelkesedéssel foglalkozik a gyermekekkel...

Hiába telt el annyi év amióta Gorondi Imre indítványozta és pódiumra emelte Argentínában a magyar vívást (1962), még mindig tisztelettel és hírnévvel rendelkezik a Hungaria az argentin vívó milióben!

Sokszor eszembe jutnak azok az aranyévek, azután a "szünetelő" éveket (1987-1999) követő újrakezdés (2000). Tisztán emlékszem, mikor Remete Tomival ismét nekiláttunk a munkának, eleinte még a ZIK műhelyei keretében. Azóta minden körülmény megváltozott, az emberek is, de továbbra is "nyertes" a tagozat!

Az "új" oktatógárda oszlopai (Gavajda Jancsi, Gáspár Csaba, Augusto Mazzini és Ignacio Solari) irányításával Gáspár Zsolt megnyerte 2003-ban a chilei Dél-amerikai Versenyt (Ifjúsági - kard). Valószínűleg, minden véletlent elkerülve, a Rosario-ban nemrég megtartott nemzetközi versenyen (2005. április 2-án), Velázquez kubai mester (az argentin vívóválogatott - a FAE: Federación Argentina de Esgrima - edzője hozatta ki), felfigyelt Csabának mindkét fia ügyességére (László és Zsolt - ifjú - kard), és behívta őket magához.

Célkitűzés: Felkészíteni kettőjüket az igényelt pontozás eléréséhez, amelyek által a válogatotthoz is bekerülhetnének...

Ilyen méltó szerepeket is vállalhat a Hungaria vívó csoportja! Persze, hogy mi is álmodozunk... sokszor hiányzik a pénz, a megfelelő edzőhely, a sportunkhoz illő felszerelt terem, talán egy mester Magyarországról, vagy a régebben hagyományos "vívó bál" megrendezése, talán hogy a magyar gyermekek is érdeklődnének a szép, elegáns, igen "magyaros" sport iránt...

Egyelőre azt remélem, hogy legalábbis nemsokára sikerül elérni azt, hogy a következő versenyünkre eljöjjenek a magyar "szurkolók", s mi megjelenhessünk, mint nézők, a következő cserkész- vagy néptáncrendezvényen: mert, ugye, az ilyen "belső" szorosabb, kedvesebb kapcsolatokra és ismerkedésekre is igénye van a Hungaria közösségének?

(ZÓKA)

SUSANA SEBESS

Viajes Corporativos
Viajes de Placer
Eventos y Convenciones

FURLONG-FOX

Carlos Pellegrini 1023 Piso 12 - C1009ABU - Buenos Aires, Argentina
Tel. (54-11) 4108-3220 - ssebess@furlong-fox.com.ar

2005: MI LESZ? HOL? MIKOR? NE FÉLJ! JELENTKEZZ! VÁRUNK!

BUENOS AIRES-I MAGYAR NÉPTÁNCMOZGALOM

A foglalkozások, táncpróbák, mind a Hungária és Cserkészház termeiben történnek (kisebb-nagyobb helyhiány gondjal, nem túlzottan megfelelő technikai körülmények közt – erre majd visszatérünk).

ÁLOMGYÁR

Minden szombaton, délután 19.30-kor a Hungáriában (MIK szobában), készülünk a "FEKETE ANGYAL"-ra!

Tel. 4794-6521 zolyomikati@hotmail.com

ÉS EZ MEG JÖN!

- * Bánk bán zenéjére a Cserkészbál vadonatúj éjféli tánca
- * Díszmagyar varrőkör 2005
- * Táncház - Hungária tánciskola
- * Kolomp művészegyüttes

oooooooooooooooooooo